

27 noiembrie – 3 decembrie

Adu-ți aminte și nu uita!

Textul de memorat: „Adu-ți aminte și nu uita cum ai ațâțat mânia Domnului Dumnezeului tău în pustie. Din ziua când ai ieșit din țara Egiptului până la sosirea voastră în locul acesta, tot răzvrățiți împotriva Domnului ați fost!” (Deuteronom 9:7)

Două expresii se repetă frecvent în Biblie: *a-ți aduce aminte* și *a uita*. Ambele se referă la ceva ce are legătură cu omul, ce se petrece în mintea noastră. Ambele sunt verbe și sunt opuse: a-ți aminti înseamnă să nu uiți și a uita înseamnă să nu-ți amintești.

Dumnezeu îi spune deseori poporului Său să-și aducă aminte de toate lucrurile pe care le-a făcut pentru el; să-și amintească de harul și de bunătatea Lui față de el. Mare parte din Vechiul Testament constă în apelul profeților către poporul evreu de a nu uita ce făcuse Domnul pentru el. Dar, de asemenea, cel mai important lucru era ca ei să nu uite care era chemarea lor în El și ce fel de oameni trebuiau să fie, ca răspuns la acea chemare. „Dar tot voi lăuda lucrările Domnului, căci îmi aduc aminte de minunile Tale de odinioară” (Psalmii 77:11).

Este vreo diferență pentru noi, astăzi, atât la nivel colectiv, cât și, cu atât mai mult, la nivel personal? Cât de ușor este să uităm ce a făcut Dumnezeu pentru noi!

Săptămâna aceasta, așa cum este exprimat în Deuteronomul, vom analiza acest principiu important: de a ne aminti și de a nu uita intervenția lui Dumnezeu în viața noastră.

Duminică, 28 noiembrie – Adu-ți aminte de curcubeu

Prima dată când apare în Biblie sintagma „adu-ți aminte” este în Geneza 9, când, după potopul universal, Domnul i-a spus lui Noe că avea să pună curcubeul pe cer ca un semn al legământului Său că nu avea să mai distrugă niciodată pământul prin potop.

1. Cum este folosită sintagma „adu-ți aminte” în versetele următoare și ce putem învăța din utilizarea ei despre modul în care ar trebui să ne aducem aminte de ce a făcut Dumnezeu pentru noi? Geneza 9:8-17

Firește, Dumnezeu nu are nevoie de curcubeu pentru a-Și aminti de promisiunea și de legământul Lui. El doar a vorbit într-un limbaj pe care oamenii îl puteau înțelege. Mai curând, curcubeul este pentru noi, oamenii, ca să ne amintim de făgăduința lui Dumnezeu și de legământul Lui de a nu mai distruge iarăși lumea prin ape. Cu alte cuvinte, curcubeul avea rolul de a-i ajuta pe oameni să-și amintească de acest legământ special pe care Dumnezeu îl făcuse; de fiecare dată când avea să apară curcubeul, poporul lui Dumnezeu avea să-și aducă aminte nu doar de judecata lui Dumnezeu asupra lumii, pentru păcatul ei, ci și de dragostea Lui pentru lume și de promisiunea Lui de nu mai trimite vreodată un potop.

Curcubeul pe cer devine chiar și mai important pentru noi, astăzi, când, pe baza continuității legilor naturii, mulți oameni de știință resping din capul locului ideea că a fost vreodată un potop. Ellen G. White a scris că, înainte de potop, mulți oameni au avut aceeași gândire potrivit căreia continuitatea legilor naturii excludea posibilitatea ca un potop să poată avea loc. Ea a scris că înțelepții susțineau că „legile ei sunt așa de trainic stabilite, încât nici chiar Dumnezeu în persoană nu le poate schimba.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 97

Astfel, înainte de potop, oamenii au susținut, pe baza legilor naturii, că așa ceva nu putea să se întâmple; după potop, oamenii au susținut, pe baza legilor naturii, că nu a existat niciodată. Cu toate acestea, *Studiu Biblic, Trim. IV, 2021 – „Adevărul prezent” în Deuteronomul*

Dumnezeu ne-a spus despre potop în Cuvântul Său și a dat lumii un semn, legat nu doar de potop, ci și de promisiunea Lui de a nu mai aduce un altul. Astfel, dacă ne aducem aminte ce înseamnă curcubeul, putem avea asigurarea, scrisă pe cer în aceste frumoase culori, că orice cuvânt al lui Dumnezeu este sigur.

Data viitoare când vei vedea un curcubeu, gândește-te la promisiunile lui Dumnezeu. Cum poți învăța să ai încredere în toate acele promisiuni?

Luni, 29 noiembrie – „Vremurile străvechi, care au fost înaintea ta”

În Deuteronomul 4 am citit despre minunatele îndemnuri pe care Domnul i le-a dat poporului Său prin Moise, cu privire la marile lor privilegii în calitate de popor ales al lui Dumnezeu. El îi eliberase din Egipt, „prin încercări, prin semne, minuni și lupte, cu mână tare și braț întins, și cu minuni înfricoșate, cum a făcut cu voi Domnul Dumnezeul vostru, în Egipt și sub ochii voștri” (Deuteronomul 4:34). Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu doar că a intervenit decisiv pentru voi, dar El a făcut-o în moduri care ar trebui să vă ajute să vă amintiți și niciodată să nu uitați lucrurile mari pe care le-a făcut pentru voi.

2. Ce le-a spus Domnul israeliților să-și amintească și de ce era atât de important să țină minte acele lucruri? Deuteronomul 4:32-39

Moise le îndreaptă atenția israeliților înapoi, de-a lungul istoriei, chiar până la Creație și îi întreabă în mod retoric dacă s-a făcut vreodată pentru cineva în toată istoria ceea ce s-a făcut pentru ei. De fapt, el îi îndeamnă să întrebe, adică să cerceteze pentru ei înșiși și să vadă dacă ceva din ce au experimentat ei se mai întâmplase vreodată înainte. Prin faptul că le-a pus câteva întrebări, Moise încerca să-i facă să realizeze ce făcuse Domnul pentru ei și cât de recunoscători și de mulțumitori ar fi trebuit să-I fie pentru acțiunile Lui pline de putere în viețile lor.

Un loc central între aceste evenimente îl avea eliberarea din Egipt și apoi, poate chiar mai uluitor, faptul că El le-a vorbit la Sinai, ceea ce a făcut posibil ca ei să audă „cuvintele Lui din mijlocului focului”.

3. Prin urmare, ce a dorit Moise să înțeleagă poporul din aceste cuvinte, despre ce făcuse Dumnezeu pentru ei? Deuteronomul 4:40

Domnul nu a făcut aceste lucruri fără să aibă un scop în vedere. El Își răscumpărase poporul, împlinindu-și partea din cadrul legământului. Ei au fost eliberați din Egipt și au fost pe punctul de a intra în Țara Promisă. Dumnezeu Și-a făcut partea; acum, ei au fost chemați să și-o facă pe a lor, care însemna, pur și simplu, să asculte.

Cum reprezintă acest model planul de mântuire, așa cum este exprimat în Noul Testament? Ce a făcut Isus pentru noi și cum trebuie să răspundem, la rândul nostru? (vezi Apocalipsa 14:12)

Marti, 30 noiembrie – „Numai ia seama... ca nu cumva”

4. Ce le spune Domnul să facă aici și de ce acest avertisment este atât de important pentru popor? Deuteronomul 4:9,23

Verbele domină introducerea din ambele versete: „Ia seama” și „nu dați uitării”. Domnul le spune astfel: *ia seama să nu dai uitării*. Cu alte cuvinte, să nu cumva să uiți ce a făcut Domnul pentru tine și legământul pe care l-a încheiat cu tine. Verbul „a lua seama”, *smr*, (care este folosit, într-o formă diferită, și în Deuteronomul 4:9, fiind tradus cu „veghează asupra ta”) este întâlnit de-a lungul Vechiului Testament și înseamnă „a ține, a veghea, a păstra sau a păzi”.

Destul de interesant, prima dată când apare în Scriptură este chiar înainte de păcat, când Domnul îi spune lui Adam să „păzească” grădina pe care i-o dăduse (Geneza 2:15). Totuși, acum Domnul îi spune poporului, fiecărui om în parte (verbul este la singular), să vegheze asupra lor ca nu cumva să uite. Aceasta nu se referă la „a uita” în sensul pierderii memoriei (deși, de-a lungul timpului și în următoarele

generații putea să se întâmple și așa), ci mai mult în sensul de a deveni relaxați în privința obligațiilor legământului lor.

5. Citește din nou Deuteronomul 4:9 (vezi și Deuteronomul 6:7 și 11:19), dar concentrează-te asupra ultimei părți - îndemnul de a-i învăța pe copiii și pe nepoții lor. În ce fel preocuparea aceasta îi putea ajuta să nu uite?

Nu este o coincidență că, exact după ce le spune să nu uite, să nu permită ca aceste lucruri „să se depărteze de inima lor”, Moise le spune să transmită aceste lucruri noii generații generație și următoarei care avea să vină. Nu doar că urmașii lor aveau nevoie să audă despre ele, ci, poate chiar mai important, prin repetarea și prin repovestirea întâmplărilor despre ce făcuse Dumnezeu pentru ei, întreg poporul avea să nu uite ce însemnau acele lucruri. Prin urmare, ce altă cale mai bună exista de a păstra cunoașterea despre ce făcuse Domnul pentru poporul Lui ales?

În ce fel este de folos nu doar pentru ceilalți, ci și pentru tine să povestești experiențele pe care le-ai avut cu Domnul? Cum te-a ajutat povestirea modului în care te-a condus Dumnezeu să nu uiți căile pe care El te-a călăuzit?

Miercuri, 1 decembrie – Când vei mânca și te vei sătura...

Un misionar a povestit cum, cu mulți ani înainte, el și soția lui pierduseră unul dintre bagaje după ce aterizaseră pe un aeroport. „Chiar acolo”, a spus el, „lângă banda rulantă a bagajelor și în public, ne-am pus pe genunchi și ne-am rugat, cerându-I Domnului să ne ajute să ne recuperăm bagajul pierdut.” Apoi, mulți ani mai târziu, s-a întâmplat același lucru: ei au ajuns în aeroport, dar nu și unul dintre bagaje. De data aceasta, i-a spus soției direct: „Nu-ți face griji, acum știm că asigurarea se va ocupa de tot.”

6. Având această întâmplare în minte, citește Deuteronomul 8:7-18. Ce avertizare îi dă Domnul poporului Său aici și ce ar trebui să însemne ea pentru noi, astăzi?

Gândește-te ce aveau să primească, dacă Îi erau credincioși Domnului. Ei nu doar că aveau să intre în posesia unei țări minunate și bogate, „țara unde vei mânca pâine din belșug, unde nu vei duce lipsă de nimic” (Deuteronomul 8:9), dar acolo ar fi fost binecuvântați din abundență: turme de ori și cirezi de vite, aur și argint, case frumoase. Cu alte cuvinte, urmau să aibă parte de tot confortul material pe care această viață îl poate oferi.

Dar apoi, ce urma să se întâmple? Aveau să se confrunte cu pericolul care paște întotdeauna bogăția și bunăstarea fizică: cel de a uita că ele sunt doar ale Domnului, „care îți va da putere să le câștigi” (Deuteronomul 8:18).

Poate nu de la început, dar pe măsură ce anii treceau și ei se bucurau de tot confortul material de care aveau nevoie, aveau să uite de trecutul lor, de modul cum îi condusesese Domnul prin „toată pustia aceea mare și grozavă” (Deuteronomul 1:19), și să creadă că, într-adevăr, istețimea și talentele lor îi făcuseră în stare să reușească atât de mult.

Tocmai acest lucru i-a avertizat Domnul să nu facă (și, din nefericire, în special când citim în profeții de mai târziu, este exact ce au făcut). Astfel, în mijlocul prosperității, Moise le spune să-și aducă aminte că doar Domnul făcuse acele lucruri pentru ei și să nu fie amăgiți de binecuvântările materiale pe care El li le dăduse. Secole mai târziu, Isus Însuși ne-a avertizat în parabola semănătorului despre „înșelăciunea bogățiilor” (Marcu 4:19).

Indiferent câți bani sau câte proprietăți avem aici, toți suntem „carne și sânge” și ne așteaptă o groapă în pământ. Ce ar trebui să ne spună acest lucru despre pericolele care derivă din bogăție, prin faptul că ea ne poate face să uităm câtă nevoie avem de Singurul care ne poate scăpa de acel mormânt?

Joi, 2 decembrie – „Adu-ți aminte că și tu ai fost rob”

7. Ce a vrut Domnul în mod anume ca ei să nu uite niciodată și de ce? Deuteronomul 5:15; 6:12; 15:15; Deuteronomul 16:3,12; 24:18,22

După cum am văzut, în tot Vechiul Testament Domnul a îndreptat constant mintea poporului înapoi la exod, la eliberarea lor miraculoasă din Egipt, înfăptuită de Dumnezeu. Până azi, mii de ani mai târziu, evreii practicantți țin sărbătoarea Paștelui, un memorial a ceea ce Domnul a făcut pentru ei atunci. „Când veți intra în țara pe care v-o va da Domnul, după făgăduința Lui, să țineți acest obicei sfânt. Și când vă vor întreba copiii voștri: «Ce înseamnă obiceiul acesta?» să răspundeți: «Este jertfa de Paște în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul și ne-a scăpat casele noastre»” (Exodul 12:25-27).

Pentru biserica de astăzi, Paștele este un simbol al eliberării care ne-a fost oferită în Hristos: „Căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit” (1 Corinteni 5:7).

8. Ce li se spune credincioșilor dintre neamuri să-și aducă aminte, în versetele următoare? Cum se aseamănă cu ce li s-a spus evreilor să-și amintească, în Deuteronomul? Efeseni 2:8-13;

Pavel a vrut ca acești oameni să-și amintească ce făcuse Dumnezeu pentru ei în Hristos, din ce îi salvase și ce aveau acum datorită harului Său. În ce-i privește pe copiii lui Israel, nu era nimic în ei înșiși care să-i recomande înaintea lui Dumnezeu. Doar harul Său, oferit lor, chiar dacă erau „străini de legămintele făgăduinței”, i-a făcut să fie ce au devenit în Hristos Isus.

Fie că este vorba de evreii din pustie, de creștinii din Efes sau de adventiștii de ziua a șaptea de oriunde din lume, cât este de important să ne amintim întotdeauna, și să nu uităm, ce a făcut Dumnezeu pentru noi în Hristos. „Ar fi bine pentru noi ca, în fiecare zi, să petrecem o oră meditănd asupra vieții lui Hristos. Să cercetăm viața Sa punct cu punct și să lăsăm imaginația să prindă fiecare scenă și, în special, pe cele din partea finală. Când ne ocupăm în felul acesta de jertfa Lui cea mare, pe care a adus-o pentru noi, încrederea noastră în El va fi mai statornică, iubirea noastră față de El va crește și noi vom fi tot mai mult pătrunși de Spiritul Său.” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 83

Vineri, 3 decembrie – Un gând de încheiere

„Cât de mari sunt mila și îndurarea lui Dumnezeu față de fapăturile Sale greșite, atunci când așază curcubeul cel frumos în nori, ca un semn al legământului Său cu oamenii! Domnul declară că, atunci când va privi curcubeul, Își va aminti de legământul Său. Aceasta nu vrea să spună că El uită vreodată, ci că ne vorbește în limbajul nostru, ca să-L putem înțelege mai bine. Planul lui Dumnezeu a fost acela ca, atunci când copiii generațiilor ce urmau să vină aveau să întrebe ce înseamnă arcul acela frumos care îmbrățișează cerul, părinții lor să le povestească istoria potopului, spunându-le că Cel Preaînalt a făcut arcul curcubeului și l-a așezat în nori, ca o asigurare a faptului că apele nu vor mai acoperi niciodată pământul. Astfel, din generație în generație, el va da mărturie despre iubirea divină față de om și îi va întări încrederea în Dumnezeu.” - *Idem, Patriarhi și profeți*, pp. 106-107

De la nașterea creștinismului nu a mai existat o biserică sau o comunitate de credincioși care să fi fost părtașă la bogăția și la confortul de care se bucură astăzi biserica în unele țări ale lumii. Întrebarea este: *Cu ce cost?* În cele mai multe cazuri, cu cât oamenii au mai mult, cu atât mai încrezători în ei înșiși devin și tind să depindă mai puțin de Dumnezeu. Bogăția și prosperitatea, oricât de plăcute ar fi, vin la pachet cu multe capcane spirituale periculoase.

STUDIU LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Evrei 3 - Evrei 9

1. Ce alimentează tăria mărturisirii noastre?
2. Ce este „ca o ancoră a sufletului”
3. Ce a făcut Legea desăvârșit?
4. După Lege, cum au loc curățirea și iertarea?

Evanghelizare, Secțiunea 16, subcapitolul „Avertismente cu privire la o lucrare echilibrată”

5. Care sunt pericolele care îi vor „copleși și doborî” pe cei care se dedică din tot sufletul lucrării misionare medicale?